

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobkyně: **I.P.**, narozena dne ...,
bytem ...
zastoupena Mgr. Martinem Pechem, advokátem, sídlem Malá ul. č. 6,
301 00 Plzeň

proti
žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje**,
se sídlem Škroupova 18, 306 13 Plzeň

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 1. 2018 č. j. PK-DSH/20/18,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo rozhodnuto tak, že odvolání žalobkyně se podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (*dále jen „správní řád“*) zamítá a současně se potvrzuje rozhodnutí Magistrátu města Plzně, odboru správních činností, oddělení dopravních přestupků, ze dne 3. 11. 2017 č. j. MMP/264017/17, kterým byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů,

ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), v souvislosti s porušením § 21 odst. 1 a odst. 3 téhož zákona, za což jí byla uložena pokuta ve výši 2 100,-Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000,-Kč.

2. Žalobkyně v žalobě předně namítala, že v řízení před správními orgány nebylo nade vší rozumnou pochybnost prokázáno, že by žalobkyně porušila ustanovení zákona o provozu. Žalobkyně namítala, že nejednala v rozporu se zákonem, a že ustanovení § 21 zákona o provozu neporušila, neboť dávala znamení o změně směru jízdy a její částečné vybočení vlevo bylo nutné kvůli stavu nájezdu na místo ležící mimo silnici. Žalobkyně dále popírala svou spoluvinu na dopravní nehodě, jelikož se domnívala, že příčina dopravní nehody spočívala pouze v nedodržení bezpečné vzdálenosti druhým účastníkem nehody, a že žádná příčinná souvislost mezi jejím manévrem a dopravní nehodou neexistuje. Žalobkyně také odkazovala na závěry znaleckého posudku vypracovaného v průběhu řízení, ze kterého dle jejího názoru jednoznačně vyplývá, že druhý účastník nehody mohl střetu zabránit mírným přibrzděním. Žalobkyně namítala, že žalovaný v napadeném rozhodnutí dostatečně nerozvádí pojem „zvýšená opatrnost“.
3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl její zamítnutí s tím, že žalobkyně v žalobě uváděla obdobné námitky jako v odvolání, přičemž těmito námitkami se žalovaný dostatečným a vyčerpávajícím způsobem zabýval v napadeném rozhodnutí. Závěrem tohoto rozhodnutí žalovaný konstatoval, že skutkový stav byl zjištěn nade všechnu pochybnost. Žalobkyně byla uznána vinou ze spáchání přestupku, neboť listinné podklady po jejich vyhodnocení vytvořily dostatečně jednoznačný, vzájemně provázaný a vnitřně nerozporný systém dílčích informací, které vedou k závěru, že se žalobkyně protiprávního jednání dopustila. K námitkám žalobkyně žalovaný uvedl, že se s nimi již vypořádal v napadeném rozhodnutí, kdy na toto plně odkázal. Žalovaný trval na správnosti napadeného rozhodnutí a žalobu považoval za nedůvodnou.
4. Součástí správního spisu je protokol o nehodě, z něhož vyplývá popis události a technické údaje zúčastněných vozidel včetně popisu jejich poškození. Z protokolu dále vyplývá, že místo nehody se nacházelo na přímém úseku obousměrné vozovky, kterou vprostřed protínal úrovnový tramvajový pás z betonových panelů. Místo bylo přehledné, nenacházelo se zde nic, co by bránilo ve výhledu. Vozovka byla suchá, bez závad či olejových skvrn. V době nehody byl vysoký provoz. Vjezd k domu, v šíři 7 metrů, byl snížen na úroveň vozovky. V místě bylo hovořeno se dvěma svědky, kteří shodně uvedli, že viděli až stav po dopravní nehodě a všimli si, že na vozidle Mercedes Benz byl v činnosti pravý ukazatel změny směru jízdy. Dále je ve správním spise založen plánek místa dopravní nehody, ve kterém je především vyznačen směr jízdy obou vozidel a naznačen manévr žalobkyně. Plánek dále znázorňuje místo střetu vozidel a konečné postavení zúčastněných vozidel. V plánu jsou zaznamenány i zjištěné brzdné stopy od předních kol autobusu a pole střeptů. Na provedené fotodokumentaci je zachyceno zejména místo dopravní nehody, stopy a poškození vozidel. Součástí správního spisu jsou i záznamy o provedených dechových zkouškách, které u obou obviněných z přestupku vyšly negativní.
5. Do protokolu o ústním jednání ze dne 22. 2. 2017, při kterém byli žalobkyně i druhý obviněný přítomni, žalobkyně vypověděla, že předmetného dne jela ulicí Vejprnická ve směru do centra Plzně. U autobusové zastávky „Internáty“ objela na zastávce stojící autobus tak, že najela na tramvajový pás. Projela křižovatkou u obchodu Lidl a dojela až k domu č. 51, kde chtěla odbočit vpravo do vjezdu k domu. Jezdí zde často, pracuje zde. Uvedla proto pravý ukazatel změny směru jízdy a podívala se do zpětného zrcátka, kde

uviděla za sebou autobus druhého obviněného. Ten se za ní nacházel ve vzdálenosti cca 50-60 m, nevěděla přesně. Před odbočováním jela přibližnou rychlostí 50 km/h, poté zpomalila a najela levými koly na levou podélnou čáru souvislou oddělující vozovku od tramvajové trati a poté začala stáčet řízení vpravo a odbočovat do vjezdu. Ve vjezdu stálo u levého okraje zaparkované vozidlo. Žalobkyně chtěla projet mezi tímto vozidlem a pravým okrajem vjezdu. Zavinění dopravní nehody připisuje řidiči autobusu, který nedodržel dostatečnou vzdálenost a nepředvídal, že by mohla odbočovat. Žalobkyně dle svého názoru nenajela při odbočování na tramvajové těleso. Naopak byla toho názoru, že zcela normálně a standardně odbočovala do vjezdu.

6. Při tomtéž ústním jednání byla vyslechnuta jako svědkyně cestující autobusu, která vypověděla, že předmětného dne jelo v autobusu poměrně hodně lidí, spousta lidí stálo. Sama svědkyně stála v přední části autobusu u řidiče. Někde v úseku mezi zastávkou „Internáty“ a místem, kde následně došlo k dopravní nehodě, zaregistrovala před autobusem jedoucí osobní vozidlo. To jelo před autobusem ve standardní vzdálenosti. Poté začalo blikat pravým ukazatelem směru. Pak vozidlo dle svědkyně výrazně vyjelo vlevo, najelo na tramvajové koleje a následně plynule začalo vybočovat vpravo k nájezdu k domu. V tom okamžiku řidič autobusu vykřikl a začal intenzivně brzdit. Dále svědkyně uvedla, že manévr žalobkyně spíše odpovídal tomu, že bude odbočovat vlevo, kde však žádná odbočka není. Vzpomněla si, že nadjetí vozidla vlevo jí připadalo až neadekvátní odbočování vpravo do vjezdu. Další svědci vyslechnutí při tomtéž ústním jednání nebyly schopni se k přímému okamžiku střetu vyjádřit, neboť viděli a pamatovali si situaci až v momentě, kdy už autobus stál.
7. S ohledem na spornou otázku zavinění dopravní nehody nechal správní orgán vypracovat znalecký posudek, z něhož vyplývá, že žalobkyně začala najíždět na tramvajový pás vlevo ve vzdálenosti cca 22 m před místem, kam chtěla odbočit vpravo. V tom okamžiku jela rychlostí cca 34 km/h a za ní jedoucí autobus byl za ní ve vzdálenosti cca 8 m. Po tramvajovém pásu se žalobkyně pohybovala levou částí vozidla v délce cca 19 m. Žalobkyně mohla dle znalce odvrátit střet obou vozidel, pokud by před začátkem odbočování zkontrolovala situaci za sebou, kdy by uviděla za ní jedoucí autobus ve vzdálenosti cca 11 m, následně nevybočila částečně na tramvajový pás a po té nevjela vpravo do jízdního koridoru autobusu.
8. Správní orgán I. stupně uznal žalobkyni vinnou ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, a to pro porušení § 21 odst. 1 a odst. 3 téhož zákona, kterého se dopustila nevědomou nedbalostí tím, že spolu způsobila dopravní nehodu když se při odbočování vpravo do vjezdu k domu nezařadila co nejbližší k pravému okraji vozovky, najela s vozidlem částečně na tramvajový pás a poté při odbočování nedbala zvýšené opatrnosti a ohrozila za ní jedoucího řidiče.
9. V odůvodnění správní orgán I. stupně uvedl, že při rozhodování o vině vycházel z podkladů, které jsou obsaženy ve spisovém materiálu. Provedené dokazování považoval správní orgán za ucelené a protiprávní jednání žalobkyně měl za prokázané skutečnostmi uvedenými v protokolu o nehodě v silničním provozu, plánu, fotodokumentaci a dalších listinných důkazech a svědeckých výpovědích. Svědecké výpovědi správní orgán hodnotil jako věrohodné. Právě na základě výpovědí svědků a znaleckého posudku považoval správní orgán za prokázané, že žalobkyně neadekvátně vyjela z jízdního pruhu vlevo na tramvajový pás a následně odbočila vpravo. Takový manévr shledal správní orgán

nedůvodným a nelogickým, neboť nebyl nutný, když ze závěrů znaleckého posudku vyplývá, že stačilo pouze před odbočením rychlost vozidla snížit. Za takové situace by žalobkyně mohla dostát zákonné povinnosti a zařadit se k pravému okraji a následně odbočit. Správní orgán dospěl k závěru, že nelze v daném případě konstatovat, že žalobkyně neměla jinou možnost. Správní orgán dále shledal, že žalobkyně si nepočínala tak, aby neohrozila řidiče jedoucí za ní. Správní orgán dále argumentoval tím, že sepnutí ukazatele změny směru jízdy je pouze jednou z povinností odbočujícího řidiče.

10. V odvolání proti tomuto rozhodnutí žalobkyně uvedla, že vinu na dopravní nehodě nenese, a že je přesvědčena, že jednala dle zákona a žádné ustanovení neporušila, avšak řidič autobusu jedoucí za ní nedodržel bezpečnou vzdálenost mezi vozidly tak, aby nehodě předešel. Dále žalobkyně v odvolání nesouhlasila se skutkovými a právními závěry správního orgánu.
11. V odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí žalovaný konstatoval, že po prostudování spisového materiálu je toho názoru, že daná záležitost byla správním orgánem prvního stupně správně zjištěna a posouzena, a napadené rozhodnutí tedy vychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci, a že správní orgán postupoval v hranicích vymezených zásadou volného hodnocení důkazů, že mezi provedenými důkazy a vyslovenými skutkovými závěry nelze konstatovat extrémní rozpor, nepodloženost závěrů, popřípadě libovůli správního orgánu. Dále měl žalovaný za prokázané, že ze spisové dokumentace vyplývá, že žalobkyně nerespektovala právní povinnost danou v ustanovení § 21 odst. 1 a odst. 3 zákona o silničním provozu, a že porušení uvedených povinností bylo plně a spolehlivě prokázané zejména svědeckými výpověďmi, znaleckým posudkem, protokolem o události v silničním provozu a související fotodokumentací. Žalovaný dále uvedl, když žalobkyně najela výrazně vlevo na tramvajový pás a k tak výraznému odbočovacímu manévru v daném případě nebyl důvod, byla porušena povinnosti stanovená v § 21 odst. 3 zákona o provozu. Dále se v odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný vypořádal s námitkami žalobkyně uvedenými v odvolání, kdy se s nimi neztotožnil, naopak shledal, že skutkový stav věci byl spolehlivě zjištěn a správně vyhodnocen, že vzhledem k závěrům znaleckého posudku nelze mít pochybnosti o příčinách dopravní nehody.
12. O věci samé bylo rozhodnuto bez jednání podle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen s.ř.s.), neboť s tím žalovaný i žalobce souhlasil.
13. Žalobu soud shledal **nedůvodnou**.
14. Podle ustanovení § 21 odst. 1 zákona o provozu *„Při odbočování na křižovatce nebo na místo ležící mimo pozemní komunikaci musí řidič dávat znamení o změně směru jízdy; při odbočování nesmí ohrozit řidiče jedoucí za ním a musí dbát zvýšené opatrnosti.“*
15. Dle ustanovení § 21 odst. 3 zákona o provozu věta první *„Před odbočováním vpravo se musí řidič zařadit co nejblíže k pravému okraji vozovky; musí-li přitom s ohledem na rozměry vozidla nebo nákladu vybočit ze směru své jízdy vlevo, dává vždy jen znamení o změně směru jízdy vpravo.“*
16. Soud přezkoumal obě správní rozhodnutí a uvádí následující. Správní orgány obou stupňů při svém rozhodování vycházely z podkladů ze správního spisu, přičemž zdejší soud má za to, že skutkový stav by zjištěn dostatečně. Správní orgány opírají svá rozhodnutí zejména o výpovědi několika svědků nehody, o výpovědi obou obviněných, o znalecký posudek a dalších listinné podklady. Ze spisové dokumentace jasně vyplývá, že žalobkyně předjela

autobus u zastávky „Internáty“, projela křižovatkou u ochodu Lidl a následně chtěla odbočit u domu č. 51. Z výpovědi svědkyně K. vyplývá, že žalobkyně sepnula před odbočování pravý ukazatel směru jízdy, který zůstal v činnosti i po nehodě, kdy je toto zaznamenáno v protokolu o nehodě. Současně z výpovědi této svědkyně vyplynulo, že žalobkyně si při odbočování najela výrazně vlevo až na tramvajové pásy, což se svědkyni zdálo neadekvátní, a poté začalo odbočovat vpravo. Řidič autobusu v tuto chvíli začal intenzivně brzdit. Poté došlo ke střetu obou vozidel. Takto zaznamenaný skutkový děj byl potvrzen i znaleckým posudkem, zpracovaným odborným znalcem panem Ing. A.Ž. Znalec při vypracování posudku vycházel ze zaznamenaného poškození vozidel, ze zajištěných důkazů v podobě fotografií místa střetu, polohy obou vozidel po střetu, střepů a brzdových sto autobusu. Dále znalec vycházel i z výpovědi svědků a obou obviněných. Takto podrobně zjištěný skutkový stav považuje soud za dostatečný.

17. Sporným žalobkyně vidí stanovisko správních orgánů, že porušila ustanovení zákona o silničním provozu. Žalobkyně v žalobě trvala na své nevině, jelikož její částečné vybočení vlevo bylo nutné kvůli stavu nájezdu na místo ležící mimo silnici. Soud je toho názoru, že oba správní orgány pečlivě a vyčerpávajícím způsobem odůvodnily, proč spatřují v chování žalobkyně porušení ustanovení § 21 odst. 1 a odst. 3 zákona o silničním provozu. Dle zmíněného ustanovení je řidič odbočující na křižovatce nebo na místo ležící mimo pozemní komunikaci 1) povinen dávat znamení o změně směru jízdy, 2) neohrozit řidiče za sebou jedoucích vozidel, 3) dbát zvýšené opatrnosti. Dále podle odstavce třetího se řidič odbočující vpravo musí zařadit co nejbližší k pravému okraji vozovky, nemusí-li však s ohledem na rozměry vozidla nebo nákladu vybočit ze směru své jízdy vlevo. Jak je uvedeno výše z výpovědi svědkyně K., vyjela žalobkyně při odbočování se svým vozidlem vlevo až na tramvajový pás. Totéž potvrdil znalec ve svém znaleckém posudku, kde uvádí „Řidička vozidla Mercedes začala najíždět na tramvajový pás vlevo ve vzdálenosti cca 22m před místem, kam chtěla odbočit vpravo. V tom okamžiku se její vozidlo Mercedes pohybovalo technicky přijatelnou rychlostí cca 34 km/h a za ní jedoucí autobus byl za ní ve vzdálenosti cca 8 m. Po tramvajovém pásu se pohybovalo vozidlo Mercedes svojí levou polovinou vozidla v délce cca 19 m po dobu cca 2,35 s a následně vybočilo vpravo do jízdního koridoru za ním jedoucího autobusu, kde došlo ke střetu pravých zadních dveří vozidla Mercedes a levého předního rohu autobusu. ...“ Znalec při svém závěru o pohybu vozidla žalobkyně vycházel z provedené počítačové simulace a matematických výpočtů, jež jsou všechny přílohou znaleckého posudku. Z tohoto pohledu se soudu jeví skutečnost, že žalobkyně při odbočování vpravo vybočila vlevo až na tramvajový pás, za věrohodně prokázanou. S ohledem na výše zmíněná ustanovení a podmínky v nich stanovené je nutné konstatovat, že žalobkyně sice před odbočováním vpravo dávala znamení o změně směru jízdy, nicméně to není jediné pravidlo, jímž se musí odbočující řidič řídit. Žalobkyně se jako řidička menšího osobního vozidla měla zařadit co nejbližší k pravému okraji vozovky. Namítá-li žalobkyně, že její manévr byl nutný vzhledem ke stavu nájezdu na místo ležící mimo silnici, uvádí zdejší soud, že se ztotožňuje s názorem prvoinstanční správního orgánu, který na straně 14 v posledním odstavci uvedl, že se situace, kdy žalobkyně řídila standardní malé osobní vozidlo Mercedes Benz A, standardních rozměrů, bez přívěsného vozíku, bez nákladu, a odbočovala při rychlosti cca 27 km/h, jeví jako náročná a vyžadující výrazné vyjetí vlevo. Nicméně takové jednání soud také považuje za nelogické a bezdůvodné, neboť stačilo před odbočením pouze snížit rychlost. Poté by mohla žalobkyně dostat své zákonné povinnosti a zařadit se co nejbližší k pravému okraji vozovky. Této své povinnosti žalobkyně nedostála, ačkoliv měla a mohla.

18. K poslednímu bodu žaloby týkajícímu se nedostatečného vysvětlení pojmu zvýšené opatrnosti zdejší soud poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28.7.2005 č.j. 5 Afs 151/2004-73, jehož právní věta říká „*Při interpretaci neurčitého právního pojmu se správní orgán musí zabývat konkrétní skutkovou podstatou, jakož i ostatními okolnostmi případu, přičemž sám musí alespoň rámcově obsah a význam užitého neurčitého pojmu objasnit.*”
19. Soud konstatuje, že žalovaný v napadeném rozhodnutí správně aplikoval neurčitý právní pojem „zvýšená opatrnost“, přiléhavě jej použil na daný případ, zabýval se jednotlivými okolnostmi případu a zabýval se konkrétní skutkovou podstatou. Na straně 7 napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl: „*pokud by paní P. sledovala prostor za sebou nejen v okamžiku, než najela vlevo na tramvajový pás, ale znovu se o situaci za sebou přesvědčila bezprostředně před vybočením vpravo do jízdního koridoru vozidel jedoucích za sebou, mohla zjistit, že bezprostředně za ní jede autobus ... a měla následný manévr vybočení vpravo odložit, aby jej neohrozila. ... Povinnosti dbát při odbočování zvýšené opatrnosti paní P.nedbala, neboť dle jejího vyjádření ani nevěděla, že autobus jede za ní v bezprostřední vzdálenosti.*“ Tím dle náhledu soudu žalovaný s ohledem na veškeré konkrétní okolnosti případu objasnil, v čem měla zvýšená opatrnost žalobkyně spočívat.
20. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měl právo žalovaný, jenž měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 31. července 2019

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně